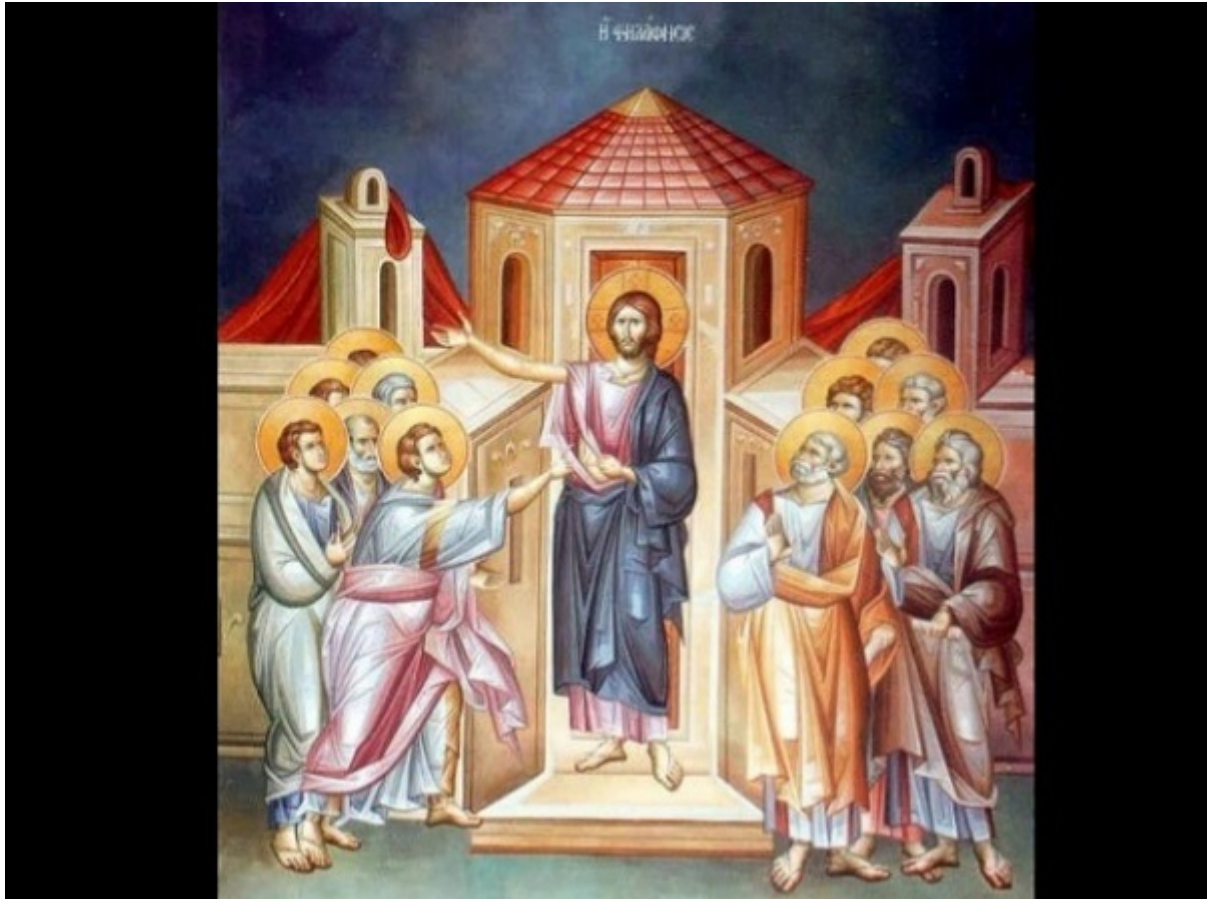

**Ο άνθρωπος δεν δημιουργήθηκε για να πεθάνει,
αλλά για να ζήσει αιώνια! (Γεώργιος Ι.
Μαντζαρίδης, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής
Σχολής Α.Π.Θ.)**

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

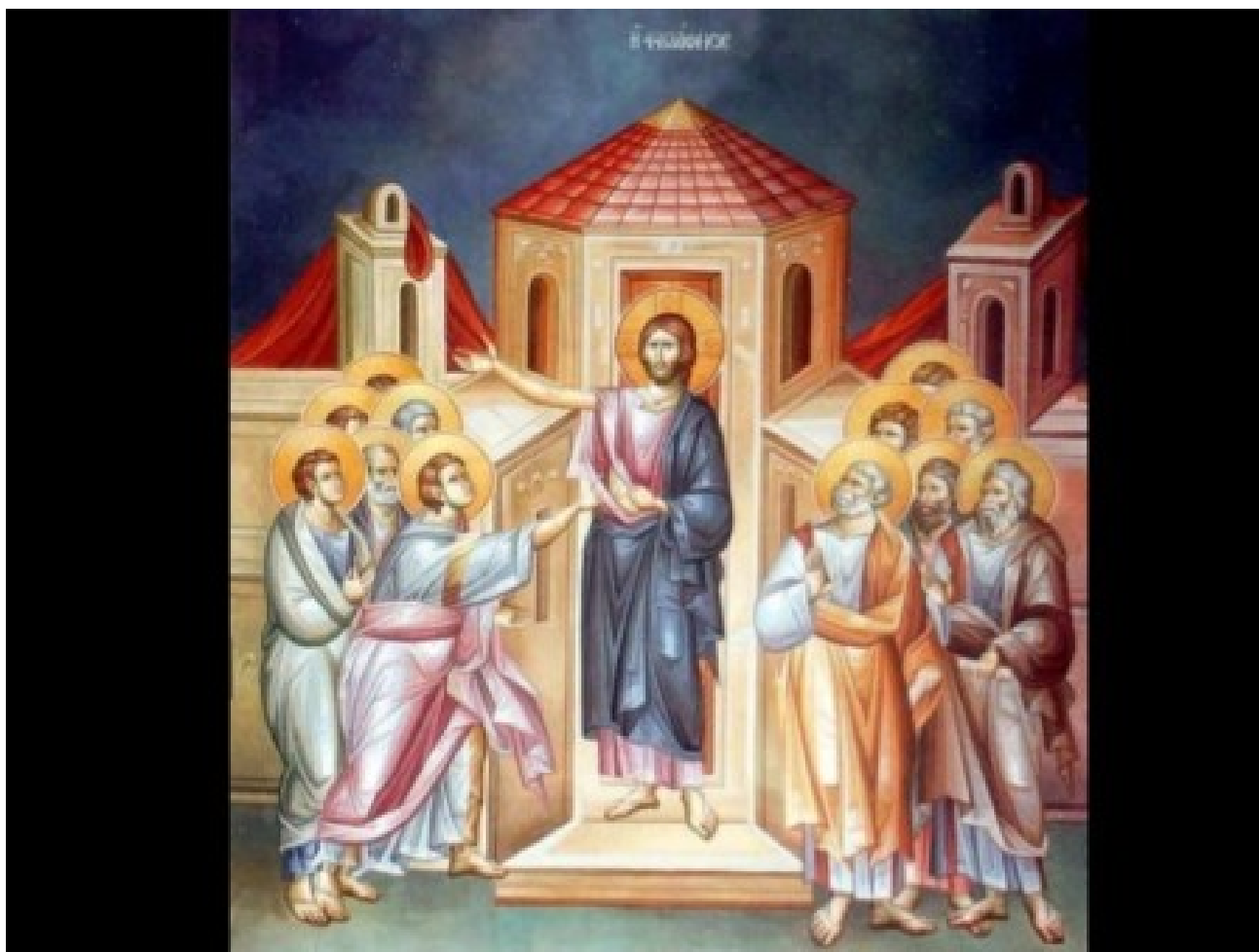
[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1SFdzBe>]

Η αγάπη ως «συγχώρηση» στο σώμα του Χριστού, στην «χώρα των ζώντων», αποτελεί εσχατολογική εμπειρία· εμπειρία των εσχάτων. Και έσχατα δεν είναι αυτά που περιορίζονται στο τέλος, αλλά τα τελικά, τα «ασάλευτα»[8]. Εδώ το τέλος δεν είναι κάποιος ιστορικός χρόνος, αλλά η αιωνιότητα, που δεν περιορίζεται χρονικά, αλλά διαπερνά και υπερβάλλει τον χρόνο και την ιστορία. Είναι η απελευθέρωση από την αναγκαιότητα του χρόνου και της ιστορίας. Η αγάπη ανασταίνει και ελευθερώνει, ενώ το μίσος υποδουλώνει και νεκρώνει.

Ο Θεός είναι αγάπη[9]. Και ο άνθρωπος είναι δημιούργημα «κατ' εικόνα και καθ'

ομοίωσιν» του Θεού της αγάπης. Αλλά ο Θεός της αγάπης είναι και δίκαιος. Σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου και δεν προτάσσει απέναντί του την δύναμη αλλά την δικαιοσύνη Του. Έτσι παραμένει ο άνθρωπος ελεύθερος να δεχθεί η να απορρίψει την κοινωνία μαζί Του. Αυτό έπραξε εξ αρχής και αυτό συνεχίζει να πράττει και μετά την πτώση του με το έργο της σωτηρίας του. Γι' αυτό έγινε άνθρωπος και σταυρώθηκε για τον άνθρωπο. Η δύναμή Του φανερώθηκε μετά τον θάνατο με την ανάστασή Του. Αυτή, λέει και ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, είναι η άριστη τάξη που τηρεί ο Θεός στο έργο Του. Αυτήν την τάξη καλούνται να ακολουθούν εμπράκτως και οι άνθρωποι κατά την επίγεια ζωή τους, για να την διατηρήσουν αιώνια, όταν αποκτήσουν την δύναμη στον καιρό της αθανασίας τους[10].

Ο άνθρωπος δεν δημιουργήθηκε για να πεθάνει, αλλά για να ζήσει αιώνια. Η πρόσκαιρη ζωή του είναι προστάδιο της αιώνιας. Και οι προϋποθέσεις που καλλιεργούνται κατά την πρόσκαιρη ζωή του προετοιμάζουν την κατάστασή του στην αιωνιότητα. Ο Θεός δεν επιβάλλεται δυναστικά στον άνθρωπο. Και η βασιλεία του Θεού δεν είναι βασιλεία δυναστικής εξουσίας, αλλά παντοκρατορικής αγάπης και ελευθερίας. Είναι βασιλεία που προσφέρει απεριόριστη αγάπη και ελευθερία. Όταν όμως ο άνθρωπος αποστρέφεται την προσφορά του Θεού, βραχυκυκλώνεται στον εαυτό του και αυτοτιμωρείται. Έτσι εισάγεται ήδη από την πρόσκαιρη ζωή στην αιώνια απόγνωση.

Ο άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας στο περισπούδαστο έργο του *Περί της εν Χριστώ ζωής* γράφει ότι η εν Χριστώ ζωή γεννιέται σε αυτήν την ζωή και ολοκληρώνεται στην μέλλουσα. Και ούτε αυτή η ζωή μπορεί να την τελειοποιήσει στις ψυχές των ανθρώπων ούτε η μέλλουσα, αν δεν αρχίσει από εδώ. Όπως υπάρχουν οι σωματικές αισθήσεις της οράσεως, της οσφρήσεως κλπ, έτσι υπάρχουν και οι πνευματικές αισθήσεις. Η παρούσα ζωή είναι το εργαστήρι προετοιμασίας των πνευματικών αισθήσεων. Όσοι δεν αποκτήσουν από εδώ τις πνευματικές αισθήσεις, θα παραμείνουν «νεκροί και άθλιοι» στην αιωνιότητα. Ο Θεός θα προσφέρεται σε όλους ως φως, αλλά αυτοί θα μένουν στο σκοτάδι σαν τις μωρές παρθένες, γιατί δεν είναι δυνατό να πλαστούν τότε μάτια. Και η ευωδία του Πνεύματος θα γεμίζει τα πάντα, αλλά δεν θα μπορεί να αποκτηθεί όσφρηση, αν δεν υπάρχει. Όσοι δεν απέκτησαν τις πνευματικές αισθήσεις πριν φύγουν από την παρούσα ζωή, δεν θα έχουν κανένα κοινό με την μέλλουσα, ενώ οι φίλοι του Θεού, έχοντας τις πνευματικές αισθήσεις, θα μετάσχουν με τον Χριστό στην αιώνια μακαριότητα[11].

Οι καθαρές πνευματικές αισθήσεις, η καθαρή καρδιά, καθιστά τον άνθρωπο μακάριο, θεόπτη[12]. Με την ανάσταση του Χριστού, που αποτελεί την πεμπτουσία της θείας αποκαλύψεως, τα «πάντα πεπλήρωται φωτός». Αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει μόνο να πιστευθεί, αλλά και κάτι που μπορεί και πρέπει να βιωθεί. Ο

Χριστός δεν ήταν ο προφήτης της αναστάσεως και της βασιλείας του Θεού αλλά ο φορέας τους. Δεν προείπε πράγματα που θα συμβούν στο μέλλον, αλλά έφερε τα πράγματα αυτά μέσα στο παρόν και τα κατέστησε ως ένα βαθμό μεθεκτά στον καθένα, ανάλογα με την καθαρότητα και την δεκτικότητα του. Ο αναστάσιμος Κανόνας προτρέπει: «Καθαρθώμεν τας αισθήσεις και οψόμεθα τω απροσίτω φωτί της αναστάσεως». Το φως της αναστάσεως είναι το φως της βασιλείας του Θεού· είναι το φως του μέλλοντος αιώνας, που υπάρχει και αποκαλύπτεται προκαταρκτικά στους αγίους ήδη από την παρούσα ζωή.

[8]. Βλ. Εβρ. 12,28.

[9]. Βλ. Α' ιω. 4,16.

[10]. Βλ. Γρηγορίου Παλαμά, Ομιλία 16, PG 151,192Α.

[11]. Βλ. Νικολάου Καβάσιλα, Περί της εν Χριστώ ζωής 1, PG 150,493Β κ.ε.

[12]. Βλ. Ματθ. 5,8.